

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl dne 11. 10. 2011 v senátu pro řízení ve věcech soudců složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a jeho členů JUDr. Pavla Krbka, Mgr. Pavla Punčocháře, JUDr. Stanislava Potužníka, JUDr. Jana Míkše a JUDr. Dany Hrabcové, Ph. D., ve věci navrhovatele **předsedy Krajského soudu v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti kárně obviněnému **JUDr. A. W., nar. X.**, soudci Okresního soudu v Prostějově, o návrhu kárně obviněného - odsouzeného JUDr. A. W. na obnovu řízení věci vedené u Vrchního soudu v Olomouci pod sp. zn. 1 Ds 6/2007,

t a k t o :

Návrh, aby soud povolil obnovu řízení ve věci Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 6. 4. 2007 podal navrhovatel předseda Krajského soudu v Brně návrh na kárné řízení proti JUDr. A. W., soudci Okresního soudu v Prostějově. Věc byla u Vrchního soudu v Olomouci vedena pod sp. zn. 1 Ds 6/2007. Rozhodnutím kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2008, č. j. 1 Ds 6/2007 - 295, byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že jako soudce Okresního soudu v Prostějově postupoval v rozporu s povinností rozhodovat bez průtahů, upravenou § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., a v rozporu s požadavkem trestní věci projednávat co nejrychleji, upraveným § 2 odst. 4 tr. ř., když v období od 6. 9. 2005 do 5. 4. 2007

- a) jednak zavinil neodůvodněné průtahy při vyřizování věcí napadlých do senátu 2 T, v nichž po dobu převyšující 6 měsíců neprovedl žádné či věcně účinné procesní úkony směřující k rozhodnutí věci, a to ve věcech spisových značek:
2 T 209/2004, 2 T 29/2005, 2 T 132/2004, 2 T 266/2001, 2 T 88/2005, 2 T 98/2002, 2 T 118/2001, 2 T 14/2005, 2 T 267/2004, 2 T 238/2004, 2 T 144/2004, 2 T 157/2004, 2 T 259/2004, 2 T 62/2003, 2 T 22/2005, 2 T 48/2005, 2 T 85/2004, 2 T 37/2005, 2 T 13/2005, 2 T 115/2004, 2 T 21/2001, 2 T 25/2005, 2 T 166/2004, 2 T 176/2001, 2 T 161/2004, 2 T 175/2004, 2 T 145/2004, 2 T 185/2004 a 2 T 124/2004,
- b) jednak u věcí, které mu byly přiděleny k vyřízení opatřením předsedy soudu č. 3/06 ze dne 23. 2. 2006, neprovedl jejich včasnou kontrolu z hlediska běhu promlčecích lhůt,

v důsledku čehož zavinil, že ve věcech sp. zn. 3 T 165/2000, 3 T 47/2003, 3 T 173/2003, 3 T 215/2003 a 3 T 226/2003 došlo k promlčení trestního stíhání,

a po dobu převyšující 9 měsíců neprovedl žádné či věcně účinné procesní úkony směřující k rozhodnutí věci ve věcech spisových značek 3 T 174/97, 3 T 181/97, 3 T 125/98, 3 T 34/2000, 3 T 84/2000, 3 T 165/2000,

a tohoto jednání se dopustil přesto, že rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 11. 2005, č. j. 1 Ds 16/2005 - 27, ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 Skno 11/2005 - 49, byl uznán vinným kárným proviněním podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., za které mu bylo uloženo kárné opatření spočívající ve snížení platu o 15 % na dobu 5 měsíců, které vykonal dne 30. 11. 2006,

tedy zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

tím spáchal kárné provinění podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

a za to mu bylo podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., uloženo kárné opatření spočívající ve snížení platu o 25 % na dobu 5 (pěti) měsíců.

O odvoláních navrhovatele předsedy Krajského soudu v Brně i kárně obviněného JUDr. A. W. rozhodl Nejvyšší soud České republiky rozhodnutím ze dne 14. 5. 2008, č. j. 1 Skno 5/2008 - 374 tak, že podle § 21 odst. 3 věty třetí zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci částečně zrušil, a to ve výroku o uložení kárného opatření-snížení platu o 25 % na dobu 5 měsíců počínaje měsícem následujícím po právní moci rozhodnutí a znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině kárným proviněním podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložil JUDr. A. W. podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kárné opatření odvolání z funkce soudce.

Podle § 21 odst. 3 věta druhá zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, Nejvyšší soud České republiky odvolání kárně obviněného soudce JUDr. A. W. zamítl.

Řízení ve věci Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007 pravomocně skončilo dne 14. 5. 2008.

Ústavní stížnost JUDr. A. W. proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2008, č. j. 1 Ds 6/2007 - 295, a rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 5. 2008, č. j. 1 Skno 5/2008 - 374, Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 2026/08.

Dne 31. 3. 2011 podal JUDr. A. W. u Nejvyššího správního soudu návrh na obnovu řízení ve věci Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007. Podle něj rozsah a délka nečinnosti v jednotlivých věcech byla známa řadu měsíců před podáním návrhu na kárné řízení a nemůže být zpochybňována. Nyní podaným návrhem zpochybňuje závěr soudu o tom, že on nese za zjištěný stav odpovědnost a že se dopustil kárného provinění. Doba nečinnosti ve vytýkaných věcech byla vymezena datem 26. 2. 2006, kdy mělo dojít k přidělení věci 3 T do jeho senátu a ukončena někdy v březnu či v dubnu 2007. Jak již v průběhu původního řízení tvrdil, věci nebyly přiděleny k uvedenému datu, ale postupně v rozpětí týdnů až měsíců.

Od 1. 7. 2006 měl tyto věci na základě ústního pokynu předsedy soudu k dispozici vyšší soudní úředník, jehož práci měl on jen kontrolovat. V únoru 2007 vydal takový pokyn předseda soudu písemně. V březnu 2006 mu předseda Krajského soudu v Brně na rozšířené poradě veřejně poděkoval za práci vykonanou pro Okresní soud v Prostějově. Za podstatnou považuje skutečnost, že v původním řízení nebylo provedeno srovnání mezi věcmi mu vytýkanými a věcmi, které průběžně projednával. Nebylo vysvětleno, kdy a z jakých důvodů bylo provedeno přerozdělení jednacích dnů a on byl s největším počtem nedodělků odkázán jen na dva dny jednání v týdnu. Poukazoval na to, že způsoby vedení Okresního soudu v Prostějově se značnou měrou vymykaly obvyklým postupům. Od roku 2001 to namítal a navrhoval přijatelná opatření, která však nebyla akceptována. Nedostatky na straně vedení okresního soudu signalizoval Krajskému soudu v Brně a z jeho podnětu se uskutečnila schůzka k situaci na trestním úseku okresního soudu dne 6. 3. 2006. K celkové situaci se vyjadřovali i další soudci a zápisy z těchto porad byly založeny v kárném spisu. K situaci na okresním soudu navrhl vyslechnout svědky, soudce Okresního soudu v Prostějově, včetně předsedy tohoto soudu, a předsedu Krajského soudu v Brně. Poukazoval na to, že po svém odvolání z funkce soudce pracovalo na nedodělcích (vytýkaných spisech) celkem 6 trestních soudců, přestože nápad věcí v tu dobu byl asi třetinový. Přesto projednávání všech těchto věcí trvalo po dobu delší než dva roky. V této skutečnosti, která sama o sobě a ve spojení s důkazy již provedenými může odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, spatřuje důvod pro povolení obnovy řízení podle § 278 odst. 1 trestního řádu za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb.

Předseda Krajského soudu v Brně se k návrhu na povolení obnovy řízení písemně vyjádřil, a navrhl jeho zamítnutí. JUDr. W. v návrhu na obnovu řízení prakticky nic nového nenavrhuje, co by mohlo odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, nebo o jiném uložení kárného opatření, což je podmínka pro povolení obnovy řízení (§ 278 odst. 1 tr. řádu). Po odvolání JUDr. W. z funkce soudce bylo z věcí původně jím vyřizovaných 24 přiděleno třem soudcům krajského soudu a zbytek byl přerozdělen třem kmenovým soudcům Okresního soudu v Prostějově, a to mimo jejich běžného nápadu. K 30. 4. 2008 měl JUDr. W. jako soudce Okresního soudu v Prostějově celkem 138 nevyřízených věcí. Z návrhu na kárné řízení vyplývá, že v té době vykazoval 67 věcí starších dvou let a některé napadly ještě v 90. letech. Za rok po odchodu JUDr. W. z justice, tedy k 30. 4. 2009 měl celý Okresní soud v Prostějově 140 neskončených trestních věcí.

Podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 může soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, státní zástupce nebo soudní exekutor podat návrh na obnovu kárného řízení.

Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu.

K § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, podle něhož se v kárném řízení *přiměřeně* použijí ustanovení trestního řádu, se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přihlédnutím ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.“

Kárný senát proto takto přiměřeně postupoval podle trestního řádu, když zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, sice připouští možnost podat návrh na obnovu kárného řízení ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 téhož zákona (tedy odsuzujícího), podrobnější úpravu tohoto řízení však neobsahuje.

Trestní řád, zákon č. 141/1961 Sb., v § 277 stanoví, že skončilo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě pravomocným rozsudkem, pravomocným trestním příkazem, pravomocným usnesením o zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o schválení narovnání nebo pravomocným usnesením o postoupení věci jinému orgánu, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, pokud nebylo takové rozhodnutí zrušeno v jiném předepsaném řízení, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze k zajištění důkazního materiálu a k zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy.

Podmínky obnovy stanoví trestní řád v § 278. Podle odst. 1 tohoto ustanovení obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, se povolí, a to i dříve, než nastaly skutečnosti uvedené v § 48 odst. 6 a 7 trestního zákoníku, také tehdy, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit rozhodnutí o trestu.

K otázce obnovy řízení podle § 278 trestního řádu se vyjádřil Nejvyšší soud ČR, mimo jiné, v následujících rozhodnutích:

V usnesení Nejvyššího soudu ČR 4 Tz 101/2006 ze dne 17. 1. 2007 takto:

„Podle § 278 odst. 1 tr. ř. se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti činu pro společnost nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, se povolí, a to i dříve, než nastaly skutečnosti uvedené v § 26 odst. 6 a 7 trestního zákona, také tehdy, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit rozhodnutí o trestu.“

Návrh na obnovu řízení, resp. skutečnosti a důkazy v něm uvedené, hodnotí soud jednak z hlediska okamžiku, kdy vyšly najevo, a jednak z hlediska jejich samostatného účinku nebo účinku ve spojení s jinými již známými skutečnostmi či důkazy na pravomocné rozhodnutí. Nová skutečnost je taková skutečnost, která nebyla předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Skutečnost dříve v řízení příslušným orgánům neznámá je objektivně existující jev, který v téže věci nebyl důkazem, ale může mít vliv na zjištění

skutkového stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Novým důkazem je důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Za dříve neznámý důkaz je pak třeba považovat též důkaz provedený, jehož obsah je však jiný než v původním řízení. Zde však musí být hodnoceny i okolnosti, popř. důvody, které vedly k obsahové změně důkazů. Skutečnosti a důkazy známé orgánu, který původně rozhodoval, jsou i ty již patrné ze spisu, s nimiž se orgán v rozhodnutí nevypořádal nebo je přehlédl. Nové důkazy se mohou týkat jak nových skutečností, tak i těch, které již dříve obviněný namítal, nebo byly známy, pro které však nebyly v původním řízení dostatečné či žádné důkazy. Obnově nebrání, že obviněný o existenci důkazů věděl a neuplatnil je. Novou skutečnost je pak třeba v řízení o obnově prokázat důkazy. Nové skutečnosti a důkazy přitom nejsou v řízení o obnově předmětem povinného zjišťování orgánů činných v trestním řízení, nýbrž jsou předkládány soudu spolu s návrhem na obnovu k posouzení, zda jejich existence v případě pravdivosti může vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. Nezáleží přitom na tom, proč byly nové skutečnosti nebo důkazy dosud neznámé.

Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy příslušným orgánům dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí, musí být provedeno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhaných důkazů. Výsledkem tohoto zkoumání nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění, nýbrž určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí. Lze tudíž uzavřít, že nestačí nekritické převzetí nově tvrzených skutečností či důkazů bez jejich zhodnocení ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, z nichž povstalo původní skutkové zjištění. Proto ne každá nová skutečnost či důkaz je způsobilá vyvolat následky předvídané tímto ustanovením. Způsobilost nové skutečnosti nebo důkazu změnit původní rozhodnutí je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy *ex tunc*.“

V rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 6. 2010 sp. zn. 4 Tz 16/2010 takto:

„Za nové skutečnosti se považují takové, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Obnově nebrání, že obviněný o existenci těchto skutečností věděl, ale z jakýchkoli důvodů je neuvedl, rozhodující je, zda tyto skutečnosti byly známé orgánům činným v trestním řízení, které ve věci rozhodovaly. Novou skutečnost je třeba zpravidla prokázat novými důkazy, novým důkazem je důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Při rozhodování, zda má být povolena obnova řízení, je povinností soudu přezkoumat, zda navrhaný důkaz je důkazem novým, soudu dříve neznámým, a zda by na základě něho mohlo dojít k jinému rozhodnutí ve věci. Hodnocení důkazů v rámci obnovovacího řízení tedy nemůže přesahovat zjištění, zda by navrhaný důkaz sám nebo ve spojení s již provedeným dokazováním mohl vést k jinému rozhodnutí ve věci. Povolení obnovy řízení je přitom rozhodnutím obligatorním při splnění podmínek § 278 odst. 1 tr. ř.“

Soud návrh na povolení obnovy řízení zamítne podle § 283 písm. d) tr. ř., neshledá-li důvody obnovy podle § 278 tr. ř.

Kárně obviněný soudce podal návrh na obnovu kárného řízení ve lhůtě stanovené v § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

Vzhledem k obsahu návrhu na povolení obnovy řízení, porovnal kárný senát tvrzení v něm obsažená s obsahem spisu Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007 a v něm provedenému dokazování. Z obsahu spisu Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007 vyplývá, že návrh na kárné řízení podal předseda Krajského soudu v Brně dne 6. 4. 2007, součástí spisu je mimo jiné Opatření předsedy Okresního soudu v Prostějově ze dne 23. 2. 2006 č. 3/06 k přidělení neskončených věcí předsedy senátu 3T zastupujícím soudcům JUDr. P. V. (59 věcí/88 osob), JUDr. A. W. (61 věcí/88 osob) a Mgr. V. Ř. (11 věcí/15 osob), pracovní hodnocení JUDr. W. vypracované předsedou Okresního soudu v Prostějově dne 3. 5. 2007 (č. l. 55 - 57), hodnocení JUDr. W. vypracované předsedou Krajského soudu v Brně dne 14. 5. 2007 (č. l. 80, 81), výkonnost soudců uvedeného okresního soudu v letech 1997 až 2006 (č. l. 58 - 61 a další trestní výkazy soudců na trestním úseku za měsíce září 2005 až duben 2007 na č. l. 152 - 171), zpráva o pracovní neschopnosti JUDr. W. v letech 2005 a 2006 ze dne 2. 5. 2007, přehled projednávaných věcí JUDr. W. od 2. 1. 2007 do 27. 4. 2007 (č. l. 238 - 243), a od 2. 11. 2006 do 28. 12. 2006 (č. l. 247 - 249), rozpisů jednacích síní (č. l. 250 - 259). Z obsahu uvedeného spisu, rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2008 č. j. 1 Ds 6/2007 - 295, také vyplývá, že ke dni vydání Opatření předsedy Okresního soudu v Prostějově ze dne 23. 2. 2006 č. 3/06 se nepodařilo fyzicky nalézt 7 spisů předsedy senátu 3 T, bylo uloženo vedoucí oddělení, aby tyto spisy dohledala a předala je zastupujícím soudcům. Ze spisů uvedených v citovaném opatření tak nebyly JUDr. W. přiděleny 3 spisy sp. zn. v rozhodnutí uvedených a ze zbývajících 4 spisů byly JUDr. W. přiděleny 2 spisy, které nebyly předmětem kárného řízení. V řízení byla vyslechnuta svědkyně Y. H., vedoucí kanceláře, která vypověděla, že spisy z oddělení 3 T byly z kanceláře uvedeného předsedy senátu nejprve přeneseny do kanceláře předsedy soudu, pak byly nějakou dobu fyzicky v trestní kanceláři, odkud je přenesli do kanceláře JUDr. W.

Porovnáním obsahu návrhu na obnovu řízení a obsahu spisu Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007, došel kárný senát k závěru, že JUDr. W. v návrhu na obnovu řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, to je takové, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Otázka přidělení spisů senátu 3 T a doby jejich přidělení JUDr. W. byla zkoumána a byly k ní provedeny důkazy. Předmětem dokazování bylo zjišťování výkonnosti JUDr. W. a to i v porovnání s ostatními soudci trestního úseku Okresního soudu v Prostějově, a také rozpis jednacích dnů. K pracovnímu hodnocení JUDr. W. se vyjadřoval předseda Okresního soudu v Prostějově i předseda Krajského soudu v Brně. JUDr. W. spatřuje novou skutečnost odůvodňující povolení obnovy řízení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007 v tom, že po nabytí právní moci odsuzujícího rozhodnutí, jímž byl odvolán z funkce soudce, byly jemu vytýkané neskončené trestní věci rozděleny mezi 6 soudců, kteří je vyřizovali po dobu asi dvou let. Tento objektivní poznatek nebyl znám v době probíhajícího kárného řízení a je podle něj zásadní. Chtěl tím vyjádřit to, že nemohl sám množství přidělených věcí zvládnout bez průtahů, když 6 soudcům jejich vyřízení trvalo asi 2 roky.

Způsobilstvo nové skutečnosti nebo důkazu změnit původní rozhodnutí je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy ex tunc. JUDr. W. tvrzená nová skutečnost, že po nabytí právní moci odsuzujícího rozhodnutí, jímž byl odvolán z funkce soudce, byly jemu vytýkané neskončené trestní věci rozděleny mezi 6 soudců, kteří je vyřizovali po dobu asi 2 let, však není skutečností ve smyslu § 278 trestního řádu, odůvodňující povolení obnovy řízení. Podle odst. 1 tohoto ustanovení by muselo jít o skutečnost soudu dříve neznámou, která by mohla sama o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo uloženém kárném opatření. Skutečnost dříve v řízení příslušným orgánům neznámá je objektivně existující jev, který v téže věci nebyl důkazem, ale může mít vliv na zjištění skutkového stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Skutečnost, která nastala až po právní moci odsuzujícího rozhodnutí (kolik soudců a jak dlouho vyřizovali neskončené spisy dříve přidělené JUDr. W., jemu vytýkané kárným návrhem, avšak i

jiné, které nebyly předmětem kárného návrhu a odsuzujícího rozhodnutí) nemohla odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo uloženém kárném opatření. Tato skutečnost v době vydání původního rozhodnutí neexistovala, nebyla tedy objektivně existujícím jevem. Z důvodu tohoto závěru kárný senát v této věci neprováděl důkazy o tom, kolik soudců a po jakou dobu vyřizovali spisy původně přidělené JUDr. W. po nabytí právní moci odsuzujícího rozhodnutí, jímž byl odvolán z funkce soudce. Kárný senát v této věci neprováděl ani jiné důkazy, to je navržené výslechy svědků, soudců a předsedy Okresního soudu v Prostějově a předsedy Krajského soudu v Brně, k situaci na trestním úseku Okresního soudu v Prostějově od roku 2001, poněvadž jejich provedením nemohly být zjištěny žádné nové skutečnosti, to je takové, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před původním odsuzujícím rozhodnutím.

Vzhledem k závěrům výše uvedeným kárný senát návrh JUDr. W. na obnovu řízení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 Ds 6/2007 zamítl podle § 283 písm. d) tr. ř., protože neshledal důvody obnovy podle § 278 tr. ř. (za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 11. října 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu